

๑๓

ของแก่นำมาเป่าฝุ่นใหม่

การปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ที่พระเดช-พระคุณหลวงปู่ท่านค้นพบนั้น ไม่ใช่ของใหม่ ไม่ใช่วิธีการใหม่ เป็นของเก่า แต่นำมาเป่าฝุ่นใหม่ เพราะพระธรรมกายมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก

วิธีปฏิบัติที่พระโบราณจารย์ได้กล่าวไว้ ๔๐ วิธี ทุกวิธีเป็นไปเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายทั้งนั้น แต่ที่ไม่รู้จักพระธรรมกาย เพราะวางใจไว้ผิดที่ ถ้าหากเราวางใจไว้ถูกต้องแล้ว จะต้องเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

การปฏิบัติธรรม ๔๐ วิธี แยกเป็นประเภทได้ดังนี้ คือ

๑ ส่งจิตออกนอกตัว

๒ ส่งจิตเข้าไว้ในตัว

๓ ส่งจิตเข้ากลางตัว

วิธีปฏิบัติประเภท ๑ กับ ๒ จะไม่พบพระธรรมกาย แต่จะพบพระธรรมกายได้ด้วยวิธีที่ ๓ คือ เอาจิตเข้ากลางตัว ซึ่งเป็นเส้นทางสายกลางของพระอริยเจ้า

ประเภทที่ ๑ ส่งจิตออกนอกตัว เมื่อจิตสงบแล้ว จะพบแต่แสงสว่าง พบดวงแก้วนอกตัว บางครั้งก็มีนิมิต เลื่อนลอยต่าง ๆ เกิดขึ้นมามาก เพราะฉะนั้นครูบาอาจารย์ สมัยโบราณ ท่านจึงไม่ให้ยึดติดในนิมิตเลื่อนลอยนั้น และ จะไม่พบพระธรรมกาย จึงไม่รู้จัก ทำให้เข้าใจว่า ธรรมกาย คือ ลัทธิใหม่ วิธีการใหม่ เป็นวิธีที่ ๔๑ บ้าง ซึ่งเป็นความ เข้าใจผิด

ประเภทที่ ๒ ส่งจิตเข้ามาในตัว แต่ไม่ตรงกลางกาย ที่สุดของสมาธิวิธีนี้ จะพบดวงสว่าง มีบางครั้งอาจพบกาย ของตัวเอง พบองค์พระบ้าง แต่ก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร แล้ว จะไปต่ออย่างไร

ประเภทที่ ๓ ส่งจิตเข้ากลางตัว คือ กลางกายภายในตัว วิธีนี้เมื่อใจหยุดนิ่งถูกส่วนแล้วจะเข้าถึงพระธรรมกาย

พระธรรมกายนั้นอยู่ในกลางตัวของมนุษย์ทุกคน ที่ว่า เป็นของเก่าดั้งเดิมของพระพุทธศาสนา คือ หลังจากพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ๕๐๐ ปี พระสังฆกรรมนี้ คือ พระธรรมกาย ก็อันตรธานหายไปตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

แต่ได้หวนกลับมาอีกครั้ง เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จนฺทสโร) ท่านสละชีวิตศึกษา ค้นคว้าเรื่อยมา ตั้งแต่ส่งจิตออกนอกตัว นำจิตเข้ามาสู่ ภายในตัว แล้วก็นำจิตเข้ากลางตัว ก็พบว่า นอกตัวกับในตัว

นั้นไม่พบพระธรรมกาย จะพบพระธรรมกายเมื่อวางใจไว้
กลางตัวเท่านั้น

เมื่อนำจิตดำดิ่งเข้าไปสู่ภายในจึงพบพระธรรมกาย
พอพบพระธรรมกายแล้ว อาศัยมหากรุณาได้นำสิ่งนี้มา
เผยแพร่ต่อชาวโลกทั้งหลายว่า มีพระรัตนตรัยอยู่ในตัว
ของเรา เป็นสรณะ ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง

<< พระรัตนตรัย อยู่ในตัวเรา >>

พระธรรมกายเป็นแก้ว เรียกว่า **พุทธรัตตะ**

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระธรรมกายนั้น หรือความรู้
ทั้งหมดของพระธรรมกายหลังไหลออกมาจากในกลางของ
พระธรรมกาย เรียกว่า **ธรรมรัตตะ**

พระสงฆ์ หรือ พระธรรมกายละเอียด หรือดวงจิตที่
ละเอียดที่รักษาธรรมรัตนะนั้นเอาไว้ เรียกว่า **สังฆรัตนะ**
ซ่อนอยู่ภายใน

พุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ สังฆรัตนะ แม้จะแยกกันตาม
ชื่อ พุทธรัตตะอย่างหนึ่ง ธรรมรัตตะอย่างหนึ่ง สังฆรัตนะ
อย่างหนึ่ง แต่ความจริงแล้วก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือ
สรณะที่พึ่งที่ระลึก เหมือนเพชร มีทั้งเนื้อดี สีดี แววดี รวม
เรียกว่า เพชร

เนื้อดี ก็ได้แก่ พุทธรัตนะ

สีดี ก็ได้แก่ ธรรมรัตนะ

แหวดี ก็ได้แก่ สังฆรัตนะ

ทั้งสามนี้รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อยู่ในกลางตัว

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านค้นคว้าต่อไป ก็พบว่า ความสว่างของจิตที่สว่างที่สุดนั้นต้องอยู่กลางตัว อยู่ข้างนอกตัวนั้นสว่างพอประมาณ อยู่ในตัวนั้นสว่างยิ่งขึ้น อยู่กลางตัวนั้นสว่างที่สุด ความสว่างกับความบริสุทธิ์สัมพันธ์กัน ยิ่งสว่างเท่าไรความบริสุทธิ์ยิ่งมีมากขึ้น

ความสว่าง ความบริสุทธิ์ กับความมั่นคงของจิตก็สัมพันธ์กัน อยู่นอกตัวเหมือนยื่นหมิ่นๆ หมิ่นเตี๋ย หมิ่นโตะ อยู่ในตัวก็เขยิบเข้ามาหน่อย อยู่กลางตัวเหมือนยื่นอยู่จุดกึ่งกลางของโตะ ก็จะมีความมั่นคงที่สุด

เพราะฉะนั้น ได้โปรดทำความเข้าใจว่า พระธรรมกายไม่ใช่ของใหม่ ไม่ใช่กายใหม่ ไม่ใช่วิธีที่ ๔๑ แต่ว่าวิธีปฏิบัติทั้ง ๔๐ วิธีนั้น เป็นไปเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในทั้งสิ้นแต่เนื่องจากเราใช้คำนั้นไม่ครบถ้วน มักจะใช้คำว่า เป็นวิธีธรรมกาย เมื่อเราใช้คำว่า วิธีธรรมกาย ผู้ที่ไม่เข้าใจก็คิดว่าเป็นวิธีที่ ๔๑ แต่ถ้าคำเต็มแล้ว เขาใช้ว่า วิธีเข้าถึงพระธรรมกาย

เพราะฉะนั้น ทำความเข้าใจเรื่องนี้ให้ดี แล้วเราจะพบว่าของจริงนั้นมีอยู่ในกลางตัวของเราเอง ที่เราสามารถสัมผัสได้ด้วยใจของเราที่ละเอียดเท่ากันกับพระธรรมกายเหมือนเครื่องส่งเครื่องรับของพระธรรมกายนั้นตรงกันเหมือนเครื่องส่งเครื่องรับวิทยุอย่างนั้น

<< สติปัฏฐาน ๔ กับวิธีปฏิบัติเพื่อเข้าถึง

พระธรรมกาย >>

พระธรรมกายที่อยู่ในกลางตัวนี้ เป็นวิธีปฏิบัติแบบสติปัฏฐาน ๔ คือ ตามเห็นกายในกายเข้าไปเรื่อยๆ กายภายในซ่อนอยู่ในกายภายนอก แล้วก็กายภายในซ่อนอยู่ภายใน กายภายใน เป้าหมายก็คือ ต้องการให้เข้าไปถึงกายที่สุด ที่เป็นนิจจัง สุขัง อตตะ

กายภายนอกที่เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีสาระแก่นสาร ท่านให้ปลด ปล่อย วาง ไม่ให้ยึดมั่นถือมั่น เพราะไม่มีประโยชน์ที่จะไปยึด เนื่องจากว่า มันไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน ยึดไว้ก็เสียเวลาเปล่า

กายภายนอกท่านให้วางเอาไว้ ให้เข้าไปยึดกายที่สุด ที่เป็นนิจจัง สุขัง อตตะ ให้ความสุขอย่างเต็มเปี่ยมของชีวิต ให้ความเบิกบาน เป็นตัวตนที่แท้จริง บังคับบัญชาได้ ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

จะเปลี่ยนจากผู้ไม่รู้มาเป็นผู้รู้ ความรู้นั้นเกิดจากการเห็นแจ้ง เห็นได้ด้วยตาธรรมกาย แล้วก็หยั่งรู้ได้ด้วยญาณของพระธรรมกาย จึงกลายเป็นผู้รู้เกิดขึ้น เมื่อรู้แล้วก็ตื่นจากกิเลสอาสวะที่ครอบงำอยู่ เช่น ความโลภทำให้จิตหิว ความโกรธทำให้จิตร้อน ความหลงทำให้จิตมืด หิว ร้อน มืดเหล่านี้ดับไป

เมื่อเข้าถึงพระธรรมกาย จะมีความรู้สึกไม่หิว คือ เต็มเปี่ยม มีความอิ่มอกอิ่มใจ เบิกบาน จิตนั้นเย็นสบาย แล้วก็สว่าง ทั้งหมดนี้จะรวมประชุมอยู่ในพระธรรมกาย เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว

<< ธรรมกาย อหํ อิทิปิ >>

ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เกิดขึ้นเมื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ภาษาบาลีท่านเรียกว่า พุทโธ พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เพราะฉะนั้นเห็นพระธรรมกาย จึงได้ชื่อว่า เห็นพระพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า

ธรรมกาย อหํ อิทิปิ

เรา คือ ธรรมกาย ธรรมกาย คือ เรา

ท่านใช้คำนี้ เพราะว่าใจของท่านปล่อยวาง กายที่เป็น

อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไปรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ
พระธรรมกายที่เป็นนิจจัง สุขัง อตฺตา กลืนกันเป็นเนื้อเดียว
ใจท่านกับใจธรรมกายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมด

ธรรมกาย คือ ท่าน ท่าน คือ ธรรมกาย

ดังนั้น คำนี้จึงเกิดขึ้น ธรรมกาย โอหิ อิติปิ เรากับ
ธรรมกายเป็นอันเดียวกัน เห็นพระธรรมกายก็ได้ชื่อว่า
เห็นเรา เห็นเราก็ได้ชื่อว่า เห็นพระธรรมกาย นั้นหมายถึง
พระธรรมกายของพระองค์

พระธรรมกายในตัวเราก็เหมือนกัน เมื่อเราเข้าถึง
แล้ว ก็ได้ชื่อว่า เข้าถึงพระพุทธเจ้าภายใน เป็นสาวกของ
พระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายขอได้โปรดทำ
ความเข้าใจดังกล่าวแล้ว

<< ขั้น ๕ กับ ธรรมขั้น ๕ >>

กายที่เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นั้น บางครั้งท่านก็
เรียกว่า ขั้น ๕

มีกายมนุษย์หยาบที่เราอาศัยนั่งเข้าที่ปฏิบัติธรรม กาย
มนุษย์ละเอียดที่ซ่อนอยู่ภายใน นั่นก็เรียกว่า ขั้น ๕

กายทิพย์ที่ซ่อนอยู่ในกลางกายมนุษย์ละเอียด ก็เรียก
ว่า ขั้น ๕

กายรูปพรหมที่ซ่อนอยู่ในกลางกายทิพย์ ก็เรียกว่า
ขั้นที่ ๕

กายอรูปพรหมที่ซ่อนอยู่ในกลางกายรูปพรหม ก็เรียก
ว่า ขั้นที่ ๕

ที่เรียกว่า ขั้น เพราะประชุมรวมกัน เป็นกองเป็น
กลุ่มเป็นก้อนแต่เป็นโลกียขั้น จึงไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็น
อนัตตา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็เสื่อมสลาย ไม่มีสาระแก่นสาร

ส่วน ธรรมกาย ที่เป็นนิจจัง สุขัง อตตะ นั้น ท่านมีชื่อ
เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธรรมขั้น คือ เป็นก้อนธรรมล้วนๆ
บริสุทธิ์ล้วนๆ คงที่ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นนิจจัง สุขัง
อตตะ จึงได้ชื่อว่า ธรรมขั้น

เพราะฉะนั้น ขอได้โปรดแยกออกให้ได้ ระหว่างขั้น ๕
กับธรรมขั้น

ดังนั้น สรุปได้ว่า ธรรมกายนี้เป็นของมีอยู่จริงในกลาง
ตัวของพวกเรา เป็นของมีอยู่เก่าก่อน ไม่ใช่ของใหม่ ไม่ใช่
วิธีการใหม่ ไม่ใช่ร่างกายใหม่

<< วิเคราะห์วิธีปฏิบัติ ๔๐ วิธี >>

ส่วนวิธีการปฏิบัติ ๔๐ วิธีนั้น ไม่ว่าจะเป็นกสิณ ๑๐
อสุภะ ๑๐ อนุสสติ ๑๐ อัปมัณญา ๔ อาหารปฏิกูลสังขยา ๑

จตุราตววัฏฐาน ๑ และอรุป ๔ หรืออะไรก็ได้แล้วแต่ เป็นวิธีปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายได้ทั้งสิ้น

แต่ที่นี้ ทำไมบางท่านปฏิบัติวิธีอย่างนั้นแล้วจึงไม่พบพระธรรมกาย ก็ขอพูดซ้ำอีกทีว่า เพราะวางใจผิดที่

การปฏิบัตินั้น ถ้าเราเริ่มจากกสิณ เช่น สมมติว่า เราเริ่มจากกสิณน้ำ กำหนดน้ำเป็นอารมณ์ พอใจหยุดถูกส่วน ก็ได้ภาพน้ำนั้นติดอยู่ในใจเรา เป็นดวงกลมสว่าง ถ้าน้อมดวงสว่างนั้นมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นที่สถิตของพระธรรมกาย ดวงที่มาตั้งไว้ที่ฐานที่ ๗ นั้น ถูกส่วนก็จะตกศูนย์เกิดเป็นดวงใหม่ชื่อว่า ปฐมมรรค แปลว่า หนทางเบื้องต้นที่จะเข้าถึงธรรมกายภายใน แต่ถ้าเอาดวงนั้นมาตั้งไว้ข้างหน้า คือ หลับตาแล้วเห็นแต่ดวงลอยอยู่ข้างหน้านั้น ซึ่งไม่ใช่ที่สถิตของพระธรรมกาย จึงไม่เห็นพระธรรมกาย ดวงสว่างที่ตั้งไว้ข้างหน้าจึงเป็นแค่ดวงกสิณเท่านั้นเอง ไม่ใช่ดวงปฐมมรรค

ที่นี้ ถ้าหากเราเริ่มต้นมาจากอสุภะ จากซากศพ ฟังพิจารณาไป ด้วยวิธีการอะไรก็ได้แล้วแต่ ฟังเฉยๆ หรือแยกแยะเป็นส่วนๆ หรือจะใช้จินตมยปัญญา ความรู้จำที่ได้เรียนรู้มาจากตำรับตำราพิจารณา จะให้เห็นเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หรือเป็นปฏิถลอะไรก็ได้แล้วแต่ เมื่อใจสงบหยุดนิ่งเป็นสมาธิ ภาพอสุภะนั้นจะใสเป็นแก้ว แล้วก็เปลี่ยน

ไปเป็นดวงสว่าง ดวงสว่างที่ลอยอยู่ข้างหน้า ถ้าอยู่ข้างหน้า ก็เหมือนกับกสิณน้ำ ถ้าน้อมเอาเข้ามาไว้ที่ฐานที่ ๗ ก็เป็นปฐมมรรค คือ หนทางเบื้องต้นที่จะเข้าถึงธรรมกาย

อีกวิธี หากเราเริ่มมาจากลมหายใจเข้าออก ที่เรียกว่า อานาปานสติ แปลว่า สติจับลมเข้ากับออกให้มันหยุดนิ่ง คือ จับให้อยู่ ลมมันเข้าแล้วมันก็ออก เข้าแล้วก็ออก ถ้าเรา จับอยู่ได้ เราจะมีความรู้สึกลมมันนิ่งเหมือนไม่ได้หายใจ พอลมหยุด ใจก็หยุด พอใจหยุด ดวงธรรมก็เกิด เป็นดวงสว่าง ใสเป็นแก้ว อย่างเล็กขนาดดวงดาวในอากาศ อย่างกลางก็ขนาดพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ อย่างใหญ่ก็ขนาดพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน หรือยิ่งกว่านั้น

ถ้าหากว่า ลมมาหยุดที่ปากช่องจมูก ก็จะได้ดวงที่ตรงนั้น ถ้าหยุดอยู่ที่กลางทรวงอก ดวงก็อยู่ที่กลางทรวงอก ถ้าอยู่ลึกลงไปอีก ที่สุดของลมหายใจ ดวงก็จะอยู่ที่สุดของลมหายใจคือ ฐานที่ ๗

ถ้าหยุดดวงอยู่ข้างนอกที่ปากช่องจมูก แล้วตั้งเอาไว้อยู่อย่างนั้นเฉยๆ เราก็จะไม่พบธรรมกาย ถ้าเอาดวงมาหยุดอยู่ในกลางทรวงอก อยู่เฉยๆ อย่างนั้น มีแต่ความสุข มีความเบิกบาน มีสติ มีปัญญาอยู่ตรงนั้น และหยุดอยู่เฉยๆ ก็ไม่พบธรรมกายอีกเหมือนกัน ต้องไปที่สุดลมหายใจ คือ ตรงฐานที่ ๗ ตรงที่ลมหยุด

พอลมหยุด ใจก็หยุด เป็นดวงสว่าง และถ้าเข้ากลาง
ดวงนั้นไป ก็จะพบธรรมกาย เพราะฉะนั้นที่ปฏิบัติแล้ว
ไม่พบธรรมกาย ก็เพราะว่า วางผิดที่

ทีนี้ ถ้าเราเริ่มมาจากอนุสติ ๑๐ อย่าง เช่น เราระลึก
นึกถึงคุณของพระรัตนตรัย คุณของพระพุทธเจ้าก่อน พอ
ระลึกนึกถึงคุณท่าน ตั้งแต่พุทธประวัติเรื่อยมาเลย จิตใจเกิด
ความเบิกบาน ชุ่มชื่น มีความสุขภายใน ปล่อยวางอารมณ์
ภายนอก พอปล่อยวางอารมณ์ภายนอก ใจก็หยุด

พอใจหยุด แสงสว่างก็เกิด ถูกส่วนเข้าก็รวมเป็นดวง
อย่างเล็กขนาดดวงดาวในอากาศ อย่างกลางขนาดพระจันทร์
ในคืนวันเพ็ญ อย่างใหญ่ขนาดพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน
หรือยิ่งกว่านั้น

ถ้าหยุดอยู่ข้างนอก ก็ทำนองเดียวกันกับอานาปานสติ
ที่เรากำหนดอยู่ข้างนอก ก็ไม่พบธรรมกาย ถ้าหยุดอยู่ใน
กลางทรวงอก ก็ไม่พบธรรมกาย ต้องน้อมเอาดวงนั้นมา
หยุดนิ่งอยู่ตรงฐานที่ ๗ จึงจะเข้าถึงพระธรรมกายได้

<< พระคุณของหลวงปู่ดปากน้ำ ภาษีเจริญ >>

หลวงปู่ดปากน้ำทราบอย่างนี้ใน ๔๐ วิธี เพราะท่าน
ทำผ่านมามากแล้ว ท่านจึงศึกษาต่อไปก็พบว่า ทางเดิน
ของใจที่จะเข้าถึงฐานที่ ๗ นั้น มีอยู่ทั้งหมด ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ที่ปากช่องจมูก หึงข้างซ้าย ขายข้างขวา

ฐานที่ ๒ ที่หัวใจ หึงข้างซ้าย ขายข้างขวา

ฐานที่ ๓ ที่กลางกัศิริยะ

ฐานที่ ๔ ที่เพดานปาก ตรงช่องปากอาหารสำคัญ

ฐานที่ ๕ ที่ปากช่องคอ เหนือลูกกระเดือก

ฐานที่ ๖ ในระดับเดียวกับสะดือ ในกลางท้อง ถ้าเรา
จึงเส้นเชือกจากสะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย ตรงจุดตัดของ
เส้นเชือกทั้งสอง เรียกว่า ฐานที่ ๖

เหนือจุดตัดนั้นขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เรียกว่า ศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗

ทั้ง ๗ ฐานนี้ คือ ทางเดินของใจ เป็นทางไปเกิดมาเกิด
ของสัตว์โลก ของทุก ๆ คน ไปเกิดมาเกิดต้องเข้าตามฐานนี้
เวลาเกิดเข้าทางปากช่องจมูก แล้วมาหยุดอยู่ที่ฐานที่ ๗
เวลาไปเกิดก็ออกจากฐานที่ ๗ จนกระทั่งไปถึงฐานที่ ๑

ในการปฏิบัติธรรมก็เหมือนกัน เมื่อหลวงปู่ท่านทราบ
ว่า มีอยู่ ๓ ประเภท ๔๐ วิธี คือ จิตอยู่ข้างนอก ได้ดวง
ข้างนอก จิตเข้าข้างใน ได้ดวงข้างใน จิตเข้าตรงกลางกาย
ภายในตัว ได้ดวงตรงกลางกาย ท่านจึงสอนตั้งแต่เบื้องต้น
ให้กำหนดดวงแก้วเป็นบริกรรมนิมิต

ที่ให้กำหนดดวงแก้ว เพราะว่าจะปฏิบัติวิธีไหนก็ตาม
พอใจหยุดแล้วต้องได้ดวงสว่าง

ท่านให้เอาดวงสว่างมาจ่อไว้ที่ปากช่องจมูก ให้จรดอยู่
ที่ตรงนั้น เพราะว่าบางคนกำหนดลมหายใจเข้าออก แล้วไป
หยุดอยู่ที่ตรงนั้น มันเห็นตรงนั้น ท่านก็ให้น้อมเข้าไป สุด
ตามลมเข้าไป

แล้วเลื่อนไปที่ฐานที่ ๒ สำหรับบางท่านปฏิบัติแล้ว
ดวงสว่างเกิดขึ้นที่หน้าผาก ท่านก็ให้น้อมต่อเข้าไปอีกถึง
กลางกึ่งศีรษะ พอไปถึงกลางศีรษะ บางท่านปฏิบัติแล้วได้
ดวงสว่างที่กลางกะโหลกศีรษะ ท่านก็ให้ดึงน้อมต่อลงมาอีก
มาที่ฐานที่ ๔ บางท่านปฏิบัติแล้วอยู่ที่ฐานที่ ๔ ท่านก็ให้
ดึงต่อมาอีก น้อมมาอยู่ที่ฐานที่ ๕ ปากช่องคอ เหนือลูก
กระเดือก ท่านให้ดึงต่อมาอีก จนกระทั่งไปถึงฐานที่ ๗
ตำแหน่งที่ตั้งเดียวเท่านั้นในโลกนี้ ที่จะเข้าถึงศูนย์กลาง
เข้าถึงพระธรรมกายได้

เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายขอได้โปรดทำความเข้าใจว่า
วิธีที่ท่านปฏิบัตินี้ถูกต้องแล้ว พระพุทธศาสนาเริ่มต้นจาก
พระธรรมกายนี้เป็นต้นไป

<< ธรรมที่พระพุทธองค์ทรงบรรจุ >>

เมื่อเจ้าชายสิทธัตถโพนธัสตว์ทรงสละราชสมบัติ แสวงหาหนทางพระนิพพาน พระองค์ทรงพบกับอาจารย์ อาฬารดาบสกับอุทกดาบส ปฏิบัติไปแล้ว ได้ดวงข้างนอก ก็มี ได้ดวงภายในก็มี ได้กายภายในก็มี แต่กายภายในไป สิ้นสุดที่กายอรูปรพรม คือ เริ่มจากกายมนุษย์ กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปรพรม ไปสุดอยู่ที่กายอรูปรพรม เรียกว่าได้สมบัติ ๘

อาฬารดาบสกับอุทกดาบส ครูของท่านสอนให้มา หยุดอยู่ที่ตรงนี้ คือได้ถึงกายอรูปรพรม แต่ว่าอ่อนแอกว่ากัน พระองค์เห็นว่ายังไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ จึงได้สละจาก อาจารย์ทั้งสองมาศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง ด้วยการ ทรมานตน ทรมานก็ลำบากไปเปล่าๆ ไม่ได้ผล ด้วยวิธีที่ เอาใจพัวพันอยู่กับทางโลกก็ไม่ได้ผล เพราะพระองค์ก็ผ่าน มาหมดแล้ว ในที่สุดก็วางใจเป็นกลางๆ เอาใจเป็นกลางๆ หยุดอยู่ภายใน ผ่านวิธีการต่างๆ เข้าไปเรื่อยๆ พอทะลุกาย ออรูปรพรมก็ถึงกายธรรม

<< พุทธศาสนิกชนที่แท้จริง เริ่มต้นที่

พระธรรมกาย >>

กายธรรมในเบื้องต้นนั้น เรียกว่า โคตรภู เมื่อเข้าถึง กายธรรมเบื้องต้น จึงเปลี่ยนแปลงจากปุถุชนเป็นโคตรภู บุคคล โคตรภูบุคคลเป็นบุคคลที่อยู่กึ่งกลางระหว่างปุถุชน กับพระอริยเจ้า

อย่างพวกเราทั้งหลายที่ปฏิบัติ บางท่านเข้าถึงโคตรภู ก็หมายถึงว่า ขาข้างหนึ่งก้าวไปสู่ภูมิของพระอริยะ อีกข้าง หนึ่งอยู่ในภูมิของปุถุชน เป็นจุดกึ่งกลางระหว่างภูมิทั้งสอง ถ้าประมาณ โคตรภูนั้นก็ดับได้ เสื่อมมาอยู่ในภูมิของปุถุชน ถ้าไม่ประมาณก็ก้าวต่อไปได้ถึงภูมิของพระอริยเจ้า แล้ว ในที่สุดท่านก็ดำเนินจิตไปเรื่อย จนกระทั่งเข้าถึงกายธรรม อรหัต เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า กายที่สุดที่อยู่ ภายในของพระองค์ท่าน

เพราะฉะนั้น พระธรรมกาย จึงเป็นจุดเริ่มต้นของ พระพุทธศาสนา พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย จะต้องเข้าถึง พระธรรมกายนี้แหละเป็นเบื้องต้น จึงจะได้ชื่อว่า เป็น พุทธศาสนิกชน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

คำว่า อุบาสก อุบาสิกา แปลว่า ผู้เข้าไปนั่งใกล้ พระรัตนตรัย หมายถึง ผู้ที่ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย

เมื่อตอนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์โปรดพระเจ้า
พิมพิสารกับบริวาร ๑๒ ส่วน ๑๑ ส่วน ได้ถึงภูมิของพระ
อริยเจ้า และอีก ๑ ส่วน เข้าถึงไตรสรณคมน์ ๑ ส่วนที่เข้าถึง
ไตรสรณคมนั้น หมายถึง ผู้ที่เข้าถึงพระธรรมกายเบื้องต้น
คือ ธรรมกายโคตรภูนั้นเอง

ไตร แปลว่า สาม

สธนะ แปลว่า ที่พึ่ง ที่ระลึก

คมน์ (คมน) แปลว่า เข้าถึง เล่นไปถึง

ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย รัตนะทั้งสามภายใน มีธรรมกาย
ปรากฏอยู่ คือ ธรรมกายโคตรภูนั้นเอง หน้าตักหย่อนกว่า
๕ วา นิดหน่อย คือ ไม่ถึง ๕ วา แล้วก็หย่อนลงมาเรื่อยๆ
ตั้งแต่เล็กนิดเดียว กระทั่งเกือบ ๕ วา เรียกว่า โคตรภู
ถึงตรงนี้ได้ก็เป็นโคตรภูบุคคล ถ้ามั่นคง ถ้ายังไม่มั่นคงก็ได้
แค่นี้ ยังไม่เป็น ดังนั้นบริวาร ๑ ส่วนของพระเจ้าพิมพิสาร
ที่ถึงไตรสรณคมนั้น หมายถึงว่า เข้าถึง ได้ไปพบไปเห็นว่า
พระธรรมกายมีจริงอยู่ภายในตัว พระรัตนตรัยอยู่ภายใน
เมื่อเข้าถึงได้ก็มีความสุข มีความเบิกบาน สดชื่นอยู่ภายใน

ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะต้องพยายามให้เข้าถึงพระ
ธรรมกายนี้ให้ได้ จึงจะได้ชื่อว่า เป็นชาวพุทธที่สมบูรณ์

๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๘

